

Biskop Tor Singsaas, pinseandakt 2012:

Jeg gir dere et nytt hjerte- Jeg gir min Ånd i dere

«Jeg gir dere et nytt hjerte, og en ny ånd gir jeg inni dere. Jeg tar steinhjertet ut av kroppen deres og gir dere et kjøtt hjerte i stedet. Jeg gir min Ånd i dere og gjør at dere følger forskriftene mine, holder lovene mine og lever etter dem.»

Esekiel 36, 26 -27: ²⁶ Jeg gir dere et nytt hjerte, og en ny ånd gir jeg inni dere. Jeg tar steinhjertet ut av kroppen deres og gir dere et kjøtt hjerte i stedet. ²⁷ Jeg gir min Ånd i dere og gjør at dere følger forskriftene mine, holder lovene mine og lever etter dem.

Det er ikke til å holde ut å leve med et steinhjerte!

Vi kan godt forestille oss hvordan det er å ha et steinhjerte inni seg. Noen av oss har erfart det. Vi er blitt så krenket og avvist at vi har vært nødt til å gjøre vårt hjerte hardt, - stenge igjen alle dører, porter og vinduer inn til vårt indre for å beskytte oss mot igjen å bli såret og slått i stykker.

Men vi merker at vi på denne måten kan miste livet. Vi dør sakte. Fargene er forsvunnet, sangen er borte, vinden er kjølig.

Under en konfirmasjonsgudstjeneste for noen år siden hadde vi denne teksten som pretekst.

Å kjenne på det tunge steinhjertet inni seg har vel særlig vi voksne erfaringer med.

Men forhåpentligvis ikke de unge? Vil de skjønne dette bildet, denne metaforen?

Jeg håper selvsagt at ingen barn eller unge har slike erfaringer så tidlig i livet. Men jeg er redd så ikke er tilfelle.

Men uansett: Hvordan få dem til å forstå dette?

Jeg tenkte; Det må være greit å ha noe å vise fram. Utrolig hva vi forstår med øynene, - og enda mer når vi får holde det, og erfare det med hendene.

Jeg måtte derfor finne ut hvordan et steinhjerte ser ut, og ikke minst kjennes ut.

Jeg dro ned til min «barndoms elv, - Gaula» for å lete etter en stein som hadde form av et hjerte. Gikk opp og ned på elvebredden, -lenge. Og plutselig fant jeg en, -så utrolig likt et hjerte. Og ikke nok med det. Steinen hadde fargemønster som så ut som «størknet blod»! Røddlig i fargen. Steinen var så likt et hjerte både i form og farge at jeg nesten kunne tro at det var Gud selv som hadde ledet meg til den. En underlig opplevelse egentlig.

Under preken lot jeg steinen gå fra hånd til hånd. Konfirmantene fikk den først.

Ganske sterkt å holde et hjerte i hånden. Et steinhjerte. Kaldt. Blodstripene størknet. Tungt kjentes det også. Når du holder det, stiger en fortvilelse inn over deg. Hvordan kan noen få et slikt hjerte til å banke igjen, - la det få sin friske farge tilbake, - bli varmt og blodfullt?

Intet annet enn kjærligheten. - den som ikke sårer, - krenker og ødelegger, - kan få våre tilstivnede hjerter til å banke fortere igjen, og slik bli varme og blodfulle. Gud alene kan få våre hjerter til å livne til igjen. Han påminner oss medmennesker om å bli hos hverandre når hjertene blir tunge, og dagene uten liv og farge. For dette er Kristi spor i verden! Dikteren Stein Mehren sier i et dikt; «..... du holder mitt hjerte i din ømhet,» og underforstår; « jeg holder ditt i min....» Det er slik. Vi holder hverandres liv mellom hendene. Vi må holde på hverandres liv med stor varsomhet og ømhet.

Gud skaper, - og skaper med sin Ånd. Guds Ånd er stadig over alt på jorden, og tar bolig i oss mennesker. Med den kommer den milde vind inn over våre liv, som stryker kjærlig over alt tilstivnet og angstfullt, - som får fargene tilbake, og lar sangen og gleden stige inn i oss igjen. Vi vender våre ansikter mot vårt medmenneske, hvor vi innbyr til åpent liv i fellesskap.

Når vi møter medmenneskeligheten slik, våger vi å gi slipp på steinhjertet som vi har beskyttet oss med, mot å bli krenket og såret igjen.

Gud mykner våre hjerter, og hvisker inn i våre liv; Du skal være et medmenneske, - slik Kristus var.

Da våger vi å gi slipp på vårt steinhjerte.

Velsignet pinse – Guds Ånds høytid.